

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἰτησις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθίνας

Τὸ σπουδαιότερον

ἐν τῇ διεθνῇ πολιτικῇ γεγενῆσθαι τῆς ἐβδομάδος ταύτης εἶνε ἡ κατὰ τῆς Τουρκίας ναυτική ἐπίδειξις τῶν Δυνάμεων καὶ ἡ ὑπὸ τῶν ἡνωμένων στόλων αὐτῶν κατάληψις τῆς Μιτυλήνης.

Ἡ ἐπὶ τοσοῦτον παραταθεῖσα ἀντίστασις τῆς Πύλης κατὰ τῆς ἀξιώσεως τῶν Δυνάμεων ὅπως ἐπιβάλλωσιν οἰκονομικὸν ἔλεγχον ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ ἡ γνωσθεῖσα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀποχὴ τῆς Γερμανίας ἀπὸ τῆς ναυτικῆς ἀπιδείξεως, παρείχον εἰς πολλοὺς τὸ ἐνδόσιμον νὰ πιστεύσωσιν, ὅτι ὁ Σουλτάνος εἶχε σοβαροὺς λόγους νὰ ἐλπίζῃ ὅτι αἱ Δυνάμεις θὰ διεσπῶντο ἐπὶ τέλους, προκειμένου νὰ ἐξωθήσωνται μέχρις ἄκρου τὰ ἐκδικαστικὰ τῶν κατὰ τῆς Τουρκίας μέτρα. Ἐν τούτοις, αἱ τελευταῖαι εἰδήσεις, καθ' ἃς ἡ Πύλη ἐδήλωσεν ὅτι ὑποχωρεῖ κατ' ἀρχὴν ἐὰν γίνωσι δεκταὶ τροποποιήσεις τινεὲς ἐν ταῖς λεπτομερείαις τοῦ προτεινομένου συστήματος τοῦ ἐλέγχου, ἀποδεικνύουν, ὅτι αἱ ἐλπίδες τοῦ Σουλτάνου περὶ διάσπασεως τῆς εὐρωπαϊκῆς ὁμοφωνίας ἐξησθένησαν κατὰ πολὺ. Εἶχε, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐλπίσει πλέον τοῦ δέοντος ἐπὶ τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ Αὐτοκράτορος Γουλιέλμου. Ἀλλὰ ὁ Κάιζερ περιώρισε τὴν πρὸς τὸν φίλον του Καλίφην ἐκδούλευσιν τοῦ εἰς τὸ νὰ μὴ στείλῃ γερμανικὰ πολεμικὰ ὅπως μετὰσχῶσιν εἰς τὴν ἡκτιον αὐτοῦ ἐπίδειξιν. Ἐκδούλευσις εἰς οὐδὲν δυναμένη νὰ χρησιμεύσῃ τῇ Τουρκίᾳ, ἀφοῦ καὶ ἄνευ τῶν γερμανικῶν σκαφῶν ἡ ναυτικὴ ἐπίδειξις γίνεται, καὶ τὰ ἐκδικαστικὰ μέτρα, τὰ συνιστάμενα εἰς τὴν κατάληψιν τουρκικῶν λιμένων, λαμβάνονται.

Πρέπει ὅμως νὰ ἐξετασθῇ, οὐ μόνον ἐὰν ἡ Γερμανία εἶχε τὴν δύναμιν, ἀλλ' ἐὰν εἶχε καὶ τὴν θέλησιν, καὶ τὸ συμφέρον, νὰ ἀντιδράσῃ κατὰ τῆς ἐνεργείας τῶν λοιπῶν Δυνάμεων καὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ φέρῃ τὴν διάσπασιν τῶν. Διότι, μία διάσπασις τῆς Εὐρωπαϊκῆς ὁμοφωνίας ἐπὶ τοῦ μακεδονικοῦ ζητήματος, τίς οἶδεν ὅποιος φύσεως διεθνεῖς συνεπειάς ἡδύνατο νὰ ἔχῃ καὶ ποίας περιπλοκάς ἡδύνατο νὰ γεννήσῃ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων θὰ ἐκινδύνευον συμφέροντα γερμανικά. Ἐπομένως, ὁ Κάιζερ σκεπτόμενος ὅτι φίλος μὲν ὁ Καλίφης τῆς Τουρκίας, φίλτατα δὲ τὰ γενικώτερα γερμανικά συμφέροντα, περιώρισεν μόνον εἰς τὴν φιλοφροσύνην τῆς ἀποχῆς τοῦ γερμανικοῦ στόλου ἀπὸ τῆς ναυτικῆς ἐπίδειξεως.

Καὶ ὅτι ἡ διεθνὴς κατάστασις φαίνεται δυσχερὴς καὶ ἐμπνέει ἀνησυχίας, ἃς διὰ μόνης τῆς ὁμοφωνίας δύνανται ν' ἀποσοδήσωσιν αἱ Δυνάμεις, εἶνε καταφανές, ὅταν τις ἀναλογισθῇ, ὅτι ἡ ἐξασθένεισις τῆς Ρωσσίας καὶ ἡ ἐξακολουθοῦσα ἀνώμαλος ἐσωτερικὴ τῆς κατάστασις ἐπέφερον διατάραξιν ἰσορροπίας ἐγκυμονοῦσαν πολλὰ ἀπρόοπτα. Πρὸ τοῦ ρωσσοῦ-πλωνικοῦ πολέμου, ὅτε ἀκόμη ἡ Ρωσία εὕρισκετο ἐν ὅλῃ τῇ ἰσχύϊ τῆς ἐπιβολῆς αὐτῆς καὶ ἡπείλει τὰ ἀγγλικά συμφέροντα ἐν τῇ Ἀπὼ Ἀνατολῇ, ἡ Ἀγγλικὴ διπλωματία εἶχεν ἐνθαρρύνει κρυφίως τὰς βουλγαρικές ἐν Μακεδονίᾳ ἐνεργείας, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι ἐξεγείρουσα τὰς ἀνησυχίας τῆς Αὐстроουγγαρίας, θὰ ὑπεχρέου καὶ τὴν Ρωσίαν νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν τῆς εἰς τὴν ἐγγὺς Ἀνατολὴν. Ἀλλὰ τότε τὰ ἀγγλικά σχέδια ἐναυάγησαν, διότι ἡ Ρωσία, συνομολογήσασα τὴν ἐν Μυρστέγῃ μετὰ τῆς Αὐστρίας συνεννοήσιν διὰ τὰ πράγματα τοῦ Αἰμου, ἐστρεψε

καὶ αὐτὴς τὴν προσοχὴν τῆς εἰς τὴν Ἀπὼ Ἀνατολὴν. Ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις δὲν ἀπέκρυψε τότε τὴν ἐπὶ τῇ αὐστρорωσσικῇ συνεννοήσει διθυμίαν τῆς, καὶ μέχρι τινὸς ἀντέδρα ὑποκώφως κατὰ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ αὐστρорωσσικοῦ περὶ Μακεδονίας σχεδίου. Ὅτε ὅμως ἐπῆλθον ὁ ρωσσοῦ-πλωνικὸς πόλεμος, ἡ ἥττα τῆς Ρωσσίας καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ἐν αὐτῇ ἐπανάστασις, τὰ πράγματα ἥλλαξαν. Τῆς Ρωσσίας περιελθούσης εἰς ἀδυναμίαν, ἡ Αὐστρία κατέστη ἐπίφοβος, διότι ἔμενεν ἡ μόνη ὅμοιος τῇ Τουρκίᾳ μεγάλη Δύναμις, ἡ δυναμένη, ἀκωλύτως πλέον, νὰ κατέλθῃ πρὸς νότον. Καὶ τὸ χαλινὸν Μακεδονικὸν τραῦμα, ἐφ' ὅσον δὲν ἐλαμβάνοντο μέτρα πρὸς ἐπούλωσιν αὐτοῦ, ἡδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφορμὴ ἐνόπλου ἐπεμβάσεως τῆς δυναμείας ταύτης εἰς τὰ τοῦ Αἰμου. Ἡ ἀγγλικὴ διπλωματία λοιπὸν ἡπείχετο ἤδη νὰ κλείσῃ τὸ Μακεδονικὸν τραῦμα, ὅπερ μόνη τῆς πρότερον ἠνέφξεν, ὅπως μὴ ἐπέλθῃσι γεγονότα δυνάμενα νὰ διακυβέσωσι τὰ βρετανικά συμφέροντα εἰς τὴν Ἀνατολικὴν λεκάνην τῆς Μεσογείου. Καὶ ἔνεκα τούτου προέτεινε τὸν οἰκονομικὸν ἔλεγχον, καὶ μὴ γενομένου δεκτοῦ τούτου, τὴν ναυτικὴν ἐπίδειξιν πρὸς ἐκβίασιν τῆς Τουρκίας. Ἐὰν ἡ ὁμοφωνία τῶν Δυνάμεων σήμερον διεσπᾶτο, ἄμεσον τοῦ τοιούτου γεγονότος ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο ἡ χειροτέρευσις τῆς καταστάσεως ἐν Μακεδονίᾳ. Καὶ συνέπεια τῆς χειροτερεύσεως ταύτης, κατὰ πρῶτον μὲν πιθανώτατα εἰς Τουρκοβουλγαρικὸς πόλεμος, μετὰ τοῦτον δ' ἴσως ἄλλαι δεινότεραι περιπλοκαί, καταλήγουσαι εἰς τὴν καθόδον τῶν Αὐστριακῶν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην.

Κατεῖνε μὲν ἀληθές, ὅτι τηλεγραφικὴ τις εἰδήσις παρέστησε τὴν Ἀγγλίαν ὡς προτείνουσιν τὴν ἀποστολὴν Αὐστριακοῦ στρατοῦ εἰς Μακεδονίαν πρὸς ἐκβίασιν τῆς Πύλης ἐὰν ἡ ναυτικὴ ἐπίδειξις ἀπετύγχανεν. Ἀλλ' ἐν πρώτοις, ἡ εἰδήσις εἶνε ἀπίθανος, διότι δὲν δύναται νὰ προταθῇ ἡ λήψις ἄλλου μέτρου ἐὰν πρότερον δὲν καταδειχθῇ τὸ ἀτελεσφόρητον τοῦ ἤδη ληφθέντος, καὶ δεύτερον, καὶ ἐὰν ἔτι προετίμετο τοιοῦτο τί ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας, οὐδὲν θὰ ἐσῆμαινε, διότι πολλάκις προτείνει τις ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐνδομύχως ἀποκρούει, ἀκριβῶς διὰ νὰ ματαιώσῃ αὐτό, βέβαιος ὢν ὅτι θὰ εὐρεθῶσιν ἄμέσως ἄλλοι οἵτινες θὰ τὸ ἀποκρούσωσιν ἐκ τοῦ φανεροῦ. Καὶ φαίνεται ἀπὸ σκοποῦ νὰ ἐρρίφθῃ ὑπὸ τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου ἡ ἰδέα αὕτη, ὅπως παραγὰγῃ ἐξεγερσιν ἐν Ἰταλίᾳ, ὡς καὶ πράγματι παρήγαγε, καὶ προειδοποιήθη οὕτως ἡ Αὐστρία, ὅτι ὁ πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην δρόμος τῆς δὲν εἶνε ὅσον φαντάζεται ἐλεύθερος, καὶ ὅτι ἐὰν ἡ Ρωσία δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ τῇ παρεμβάλλῃ πρόσκομμα, ὑπάρχουσιν ἄλλοι γείτονές τῆς οἵτινες θὰ ἐναντιωθῶσιν.

Ἡ διάσπασις λοιπὸν τῆς Εὐρωπαϊκῆς ὁμοφωνίας θὰ ἐγένετο ἀβεβαιοῦς καὶ κινδύνους, ὢν τὴν ἔκτασιν οὐδεὶς δύναται νὰ προῖδῃ. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ Κάιζερ, μετ' ὅλην τὴν προσωπικὴν του πρὸς τὸν Σουλτάνον φιλίαν, δὲν τολμᾷ νὰ ἐργασθῇ πρὸς διάσπασιν τῆς ὁμοφωνίας ταύτης, συμβουλεύει δὲ τὴν Πύλην νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὰ κελεύσματα τῆς Εὐρώπης. Ἐν τούτοις, οὐδεὶς ἀκόμη δύναται νὰ προῖδῃ τὸ συμβησόμενον, διότι ἡ ὁμοφωνία κρατῶν ἐχόντων ἀντίθετα συμφέροντα ὑπόκειται πάντοτε εἰς κινδύνους ἀπρόοπτους.

ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ

[Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ ἔτος 1886—1887, ὅτε ὁ Δηλιγιάννης ἐπεστράτευσε διὰ πρῶτην φοράν τὴν Ἑλλάδα, ἔνεκα τῆς ἐνώσεως τῆς Φιλιππουπόλεως, ἔγραψε τὰ ἀπομνημονεύματά του καὶ τὰς κρίσεις του διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Παραλείπομεν ὅσα ἀφορᾷ τὸν Δηλιγιάννην ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸ παρελθόν καὶ μεταφερομένον ἐνταῦθα κατὰ μετάφρασιν γενομένην ὑπὸ τοῦ «Νέου Ἀστῆρος» τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰ σχέδια τοῦ Τρικούπη περὶ Μακεδονίας.]

Α'

Τὸ ἀγγλικὸν πολεμικὸν «Ποσειδῶν», τὸ ὁποῖον συγκατέπλευσε μετὰ τοῦ διεθνούς στόλου ἐκ Κρήτης, ἦτο μέγα θαυμαστόν, πρὸ μικροῦ ἀγορασθέν ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως παρὰ τῆς Βραζιλιανῆς κυβερνήσεως καὶ ἦτο τὸσον ἐξαιρετικῶς διασκευασμένον, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι εἶχεν ἐπίτηδες ἐκλεχθῇ ὑπὸ τοῦ ἀρχιναύαρχου, διότι ἦτο καταλληλότερον νὰ περιλάβῃ τὸσον μεγάλην συντροφίαν, ὅσον ἦτο ἡ ἰδική μας. Προτοῦ ὅμως ἀναχωρήσω, ἀφήκα τὰ ἀρχεῖα τῆς πρεσβείας εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ γραμματέως κ. Οὐῶλτερ Μπαϊριγκ, ὅστις, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ γραμματεῖς, ἐφόσον θὰ διήρκει ὁ ἀποκλεισμός δὲν θὰ διετέλουν εἰς καμμίαν ἐπίσημον πρὸς τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν σχέσιν. Ὁ Μπαϊριγκ πρὸ μικροῦ εἶχεν ἔλθει ὡς γραμματεὺς τῆς πρεσβείας ἐν Ἀθήναις διαδεχθεὶς τὸν Χάουαρδ. Μαζύ μου παρέλαβα τὸν νέον ἀκόλουθον τῆς πρεσβείας κ. Στρήλαэд Κόνσταμπλ. Προτοῦ ἀναχωρήσω κατὰ ρητὰς ὁδηγίας ἐκ Λονδίνου ἠρώτησα τὸν βασιλέα Γεώργιον ἂν ἐπεθύμει νὰ μὲνω περιπολῶν ἀνὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλ' ἡ Α. Μ. ἀπέρριψε τὴν πρότασιν καὶ διευθύνθη διὰ Κρήτης εἰς τὴν Μελίτην, ἀφοῦ πρότερον ἔλαβον συνέντευξιν μετὰ τοῦ δουκὸς Ἐδιμβούργου εἰς τὴν Σουδαν. Αἱ Ἀλκυονίδες, τὰς ὁποίας διήλθαμεν εἰς τὴν Μελίτην, ταχέως ἐτελείωσαν. Τὰ πράγματα συνεβιβάσθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὁ κ. Δηλιγιάννης παρητήθη ἐπὶ τέλους καὶ ἐσχηματίσθη παροδικὸν ὑπουργεῖον τὸ ὁποῖον διέταξε τὸν ἀπαραίτητον ἀφοπλισμόν. Ὁ ἀποκλεισμός ἤρθη καὶ ὁ κ. Τρικούπης συγκατετέθη τότε νὰ σχηματίσῃ νέον ὑπουργεῖον, τὸ ὁποῖον εὕρισκετο ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχήν, ὅτε μετὰ διετίαν ὀριστικῶς κατέλιπε τὴν Ἑλλάδα. Διετάχθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν θέσιν μου, ἐτέθη δ' εἰς τὴν διάθεσιν μου τὸ ἀνεστὸν μεταγωγικὸν «Χωμπερ», χωρητικότητος 1600 τόνων. Εὐρήκαμεν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν θερμὴν, ἀνιάρκην καὶ σχεδὸν κενήν, ὅτε ἐπεστρέψαμεν τὴν 13 Ἰουνίου. Ἀλλ' ὀλίγοι τῶν συναδέλφων μου εἶχον ἐπανέλθει, ὁ μόνος δὲ μετὰ τὸ αὐτῶν ἦτο ὁ πρεσβευτὴς τῆς Τουρκίας Φεριδούν βέης, ἄδρὸς μικρόσωμος Τούρκος τοῦ τύπου ἐκείνου τῶν Τούρκων, τοὺς ὁποίους ὁ Γαβριέλ ἀπεκάλεε «Tures du boulevard».

Δυστυχισμένε Φεριδούν! Ἡ τελευταία πρεσβευτικὴ θέσις τοῦ ὑπῆρξεν ἡ Μαδρίτη, ὅπου θεν φαίνεται ἦλθεν εἰς κάποιαν σύγκρουσιν πρὸς τὰς ἐν Γαλλίᾳ κυβερνώσας δυνάμεις καὶ ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὸν διπλωματικὸν ὀρίζοντα. Ἡ εἰρήνη, ἡ μάλλον ἡ ἐξάντλησις, ἡ ἐπακτοῦσάσα μικρὰν περιόδον δεινοῦ ἐσεθισμού, ἦτο ἡδὴ εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἰκανὸς καὶ ἀπορραϊστικὸς πολιτευτής, ὅστις εὐτυχῶς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἀρχήν, ἐνέμενεν ἀκλόνητος εἰς τὰς ἰδέας του. Κατὰ τὴν

(Ἐκκολουθεῖ)

— Τὸ ἐγὼ εἶπαι τῶν τοῦ σύμπαντος Ἑλλήνων
τοῦ γένους εὐεργέτων, καὶ ἰδιωτέρως τῆς Ἡπείρου
τοῦ ἀδελφοῦ Ζωσιμάκου μακαρίτου ἐταλείτου
ἐπαγαλλοπρέπεσται. Ὁ Μητροπολιτικὸς ναὺς
ἔβριθε κόμῳ πάσης τάξεως τὴν παραμονὴν διὰ
τῶν τοῦ μνημοσυνίου ἡμέρας ἰ. μνητῆν διὰ
τῶν ἐνταυτὶ σχολοῦσιν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῶν
ἐκείνων διδασκάλων καὶ καθηγητῶν παρήλα
καὶ ἐν σωματὶ κατὰ τετραθῶς διὰ τὸν κεντρικόν
κατώτερον ὁδὸν ἐν μακροτάτῃ σειρά καὶ μετέβη
ἐν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν Μητροπολίτεως, ὅπως ὁ
ἀποστολὴ τοῦ ψαλλομένου ἐσπεύοντο· τὸ θεῖον

Κατ' ἐνστάτους πληροφορίας ὁ ὑπὸ τὸν Ἀυστριακὸν Ναύαρχον φὸν Ρίπερτ διεθνῶς σπύλον κατέπλευσεν εἰς Μιτυλήνην τὴν πρώϊν τῆς Κυριακῆς. Τὰ πλοῖα, τῶν Μεγάλων Δυναμέων ἐπισθόντα εἰς τὴν λιμένα τῆς Μιτυλήνης δὲν ἀγνοήσαντες τὴν Τουρκικὴν σημαίαν. Ἄμα τὸν χαρτοβολοῖα τῶν πολεμικῶν ὁ Αὐστριακὸς ναύαρχος φὸν Ρίπερτ διεβίβασεν ἐγγράφον πρὸς πάντας τοὺς προέδρους διὰ τοῦ ὁποίου εἰδοποιεῖ αὐτοὺς ὅτι μετὰ τρεῖς ὥρας ἀπὸ τοῦ κατόπλου τοῦ διεθνoῦς στόλου θὰ κατελάβῃ τὴν νῆσον. Μετὰ τρεῖς ὥρας ἀπεβίβασθησαν ἀπὸ τῶν πολεμικῶν τὰ ἀγῆματα, ἅτινα μετέβησαν καὶ καταλάβον τὰ τελωνεῖα, τὸ τηλεγραφεῖον καὶ τὰ παντὰ τὰ Δημόσια Καταστήματα. Ὑπὸ τοῦ ναυάρχου Ρίπερτ καθυρίσθησαν τρεῖς ζῶντες ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν πρώτη θὰ κατέχεται ὑπὸ τῶν ναυτικῶν ἀγμάτων τῶν Μ. Δυναμέων, δευτέρα θὰ εἶνε οὐδετέρα καὶ ἡ τρίτη θὰ χρησιμεύῃ πρὸς περιουσίαν τῶν Τουρκικῶν ἀνταρταστῶν. Ἡ τῆρας τῆς ταῖας ἀνετίθηται εἰς τοὺς Τούρκους ἀστυνομικοὺς, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν δὲ νεότερου ἀξιωματικοῦ τοῦ Διεθνoῦς στόλου.

Τοιούτοι ἦσαν αἱ συνθήκαι ὑπ' ἧς ἐδωκαν τὰς αἰ Σφόδρας κομιστάς. Οἱ δὲ Βούλγαροι πατρίδι καὶ μητρὶ γὰρ κατακυλιεζόμενοι διὰ τὰς ἐκείνων τοτε ἐξαγγελλομένης προσχωρήσεις εἰς τὴν ἑσχαρίαν, ἡγάλλον καὶ ἐτίθειν ἐκ χαρᾶς τὰς χειρας. Ὑπέθετον οἱ δειλικοὶ ἐπὶ τῇ ᾠδῶνι νὰ διαπραττωσιν ἀτιμωρητοὶ τὰ ὄρκια ταῦτα· Ἐραντζόνοιο πλήρη ἐκβουλγερῶσιν τὴν Μακεδονίαν, ἐπέκτασιν τῆς ἐπιτορῆς τὸν ἐπὶ τῇ Ὀρζάκης, τῆς ἑλληνικωτάτης, καὶ τίς οἶδε ποσοῦν ἄλλὰ ὄνειαρ ἔτρεφον ἐν τῇ Κρομμυκῇ αὐτὴν καὶ παρ' ἡ. Ἐπῆλθεν ὥμως ἐν τῷ μετὰ τὴν ἡ Μεκεδονικὴ νικηΐ ἄμυνα. Οἱ Ἕλληνομακεδόνες ἀντάταξαν ἐρωμένους ἄνθρωπα κατὰ τὸν ὅποιον συνετίθεισαν αὐτὰ πλείστα λεγεώνες, αἱ δὲ Σφόδρας ἐπέμπευον φρεσίν. Τὸ Μεκεδονικὸν ἔδαφος σχεδὸν ἀπλήρωται.

μῆλη δὲ μεγάλους ταυροὺς τοῦ Σωτήρος εἰς τὸν γ
μάχην Κων/πόλεως Ριθιδὸν παρὰ καὶ τὴν
ἀντιστοράτην Ἀχιμετ' Ἀλῆ παρὰ ὅστις ἐγρ
μάτισε ξαναγοὺς τοῦ πείγκητος Νικηλῶ
τῆς πριγκιπίσσης Ἐλενης καὶ τὴν εἰς Κω
σταντινούπολιν ἐπέστειλν. Ἐπὶ τῇ αὐτῇ εὐκα
ρίᾳ ἀπενεμήθη εἰς τὸν Σουρμαζὶ βένν πρόεδρ
τοῦ Συμβουλίου τῶν τελωνίων καὶ ἀδελφ
τοῦ μεγάλου Βεζίρου ὁ σπαρὸς τῶν ἀνοβερ
Ταξιάρχων τοῦ Σωτήρος. — Τὸ παρελθὸν Σβ
βατον ὁ δημάρχος κ. Μεραουῖς μετὰ τ
Συμβουλίου παρέλαβεν ἐπισήμως τὴνδ' ἀπαρ
τὸν στρατιεῖσαν ὁδὸν Αἰσίλου. Μολοῦντο ὁ κα
ρὸς ἤτο βροχερῆς, ἡ ὁδὸς καθ' ἑλὸν τοῦ μῆ
αὐτῆς ἤτο πλήρης χύσιμου θαυμαζήτως τοῦ συ
τελεσθὲν ἔργου, ὃ ἐξ ἐμπροσθίων εἶχον σημει
στολίσει τὰ κατὰστήματά τῶν, δεκνύνον

Θερμῶς συνιστῶμεν εἰς τοὺς φιλανθρώπους
Ἡπειρώτας καλὴν τινα κέρην ὀρεάνην ἐξ Ἰωαν-
νίνων καὶ ἐκ καλῆς οἰκογενείας, μέλλουσαν νά
ζῇθι εἰς νόμον καὶ μὴ ἔχουσαν οὐτε μίαν πη-
χυν πονί. Ἐστῶσαν βέλαια ὅτι θέλουσι πράξει
τὴν ἰσωτάτην πρᾶξιν καὶ μέγα μυστήριον!
Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» θὰ δημοσιεύῃ τὰ
ὄνόματα τῶν φιλανθρώπων. Πᾶσα ἀποστολὴ ἐν
τοῖς γραφεῖσι μετ.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Τύποις Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ
ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ 31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1905

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Νοεμβρίου 1905

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Δογιστηρίου
Π. Α. ΚΟΥΤΣΑΔΕΗΣ